

СТАНОВИЩЕ

от д-р Дарин Войнов Тенев, доцент

по конкурс за доцент, обявен от ПУ „Паисий Хилендарски“
в ДВ, бр. 96 от 11 ноември 2025 г.,
професионално направление 2.3. Философия (Формална и практическа логика)

Мартина Стоилова Минева-Николова е единственият кандидат в конкурса за доцент по професионално направление 2.3. Философия (Формална и практическа логика), обявен от ПУ „Паисий Хилендарски“ в ДВ, бр. 96 от 11.11.2025 г. Кандидатът участва в конкурса с 15 научни труда, от които две монографии, единадесет студия и две статии. Представените публикации и академична (научна и преподавателска) дейност отговарят на изискванията на Закона за развитие на научния състав, наредбата за прилагането му и Правилника на ПУ „Паисий Хилендарски“.

Мартина Стоилова Минева-Николова е преподавателка по философия в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“. Тя е разработила над тринадесет лекционни курса, участвала е в организацията на 14 конференции, национални и международни; участвала е в над тридесет научни форуми; била е водеща на броеве на *Социологически проблеми* на български и на английски, съставителка и редакторка с Милена Ташева на сборника *Социалната уязвимост: социоаналитични перспективи*, член на редакционната колегия на сп. *Хетеродоксия*, отговорен редактор на сп. *Кайрос*; член на Института за критически и социални изследвания (2008-2021) и на наследилия го Институт по социоанализа, член и на Института за критически изследвания на свръхмодерността. Тя е била член на Комисията по научната дейност на Философско-историческия факултет на ПУ, член и секретар на Комисията по етика на същия факултет, както и член на Комисията по акредитация. За периода 2019-2025 е участвала в седем национални научни проекта.

От справката за съответствие с минималните национални изисквания за заемане на научната длъжност „доцент“ се вижда, че кандидатката надхвърля тези изисквания. От казаното по-горе е ясно, че Мартина Минева не просто надхвърля формалните изисквания, а че научната и учебна дейност свидетелстват за отдаденост, за посветеност, каквато не се среща често. Тук е мястото да се отбележи, че името на кандидатката е все по-разпознаваемо в полето на българската хуманитаристика и то не само заради активността на Мартина Минева, а най-вече поради целенасочените ѝ изследователски усилия в прокарването на нови пътища за философията и логиката, усилия, които са ѝ създали ясно открит профил. И ако работата ѝ в последните години е върху новаторството, то следва да се посочи, че самата тази философска концептуализация на новаторството е новаторска. Концептуализация, която не само носи обещания, а и ги изпълнява по впечатляващ начин.

Сред научните трудове, предоставени за конкурса централно място заема монографията *Новаторства. Абдукция, индукция, трансдукция в логиката на практиката* (София, 2025), затова и в тесните граници на това становище ще се фокусирам върху нея. Както е посочено в началото на монографията, тя е продукт на дълга работа върху това дали и как може да новаторството да се мисли логически. Част от студиите за конкурса могат да се четат като отделни стъпки от тази работа и по-късно, в повече или по-малко променен вариант, са били включени в книгата.

Важно обаче е да се каже, че *Новаторства* има по-широка изследователска рамка, която е свързана със задачите пред една неklasическа логика на диалектичното, която да се използва за инструмент на развиване на теория на посредническите структури в различните сфери на човешката дейност (наука, икономика, политика и др.). Текстовете на Мартина Минева, които не се отнасят пряко към монографията, са приноси към тази по-широка рамка. Приложението в монографията очертава какви са връзките с неklasическата логика на диалектичното. Това позволява ясно да се открие впечатляващата консистентност не само на *Новаторства*, а на цялата ѝ научна дейност. В този смисъл книгата на кандидатката е само част от един по-мощен проект, за чието осъществяване тя работи от много години, при това в екип от съмишленици, най-важната фигура сред които е тази на Деян Деянов. Постоянството на Мартина Минева, способността ѝ за работа в екип, умението ѝ да прави открития, но и връзки между тези открития и вече направеното, са бъдещи възхищение аспекти от научния ѝ етос.

Основният въпрос в монографията, както споменах, е този за логиката на научното откритие. Откритието е реконцептуализирано като участващо в новаторска практика, поради което и по-точно въпросът може да се формулира като въпрос за логиката на недедуктивните извеждания в новаторските практики.

Задачата пред книгата очевидно не позволява да се остане само в областта на логиката, тя предполага да се вземат предвид философията и историята на науката, но *Новаторства* прави нещо повече. Не само в развитието на логическия аргумент е втъкан интензивен разговор с идеите на Александър Койре, Томас Кун, Имре Лакатош и др., но активно са преназначавани самите граници, в които традиционно се мисли логическото, без при това да се изоставя собствено логическата проблематика. Основната насока на разширяване на полето на логиката е в посока на неklasическа интенционална, или по-общо феноменологическа, проблематика, от една страна, и преосмисляне на полето на трансценденталното, от друга. И двете посоки са зададени от работата на Деян Деянов, който може да бъде наречен привилегирован партньор в разговорите, които води изследването на Минева. По-долу ще се върна на теоретичните импликации на този така интензивен обмен.

Книгата е разделена на три части, придружени от дълго въведение, заключение и вече споменатото приложение върху неklasическата логика на диалектиката. Първата част разгръща една прецизна аналитика на недедуктивните изводи, чиято начална точка и постоянен ориентир е теорията на Ч. С. Пърс за абдукцията. Тази теория е реконструирана в цялата ѝ сложност, с внимание към измененията в нея, които американският философ внася с времето, изменения, които не засягат само смяната на думите за обозначаване на основните понятия (напр. хипотеза, ретродукция и абдукция обозначават едно и също понятие в различни моменти от теорията), но също и връзката между тях (напр. първоначално дедукция, индукция и абдукция са мислени като три самостоятелни, независими един от друг, вида извод, а впоследствие като взаимосвързани етапи). На Пърс, винаги пренебрегван в работата на Деян Деянов, тук е отделено необходимото място, за да се открие логически проблемът за откриването на новото, но Минева посочва и недостатъците в теорията на Пърс и продължава отвъд него в две посоки. От една страна, тя разкрива как зад абдукцията и онова, което Минева нарича абдуктивна индукция, се извършва овъзможностяване на нови възможности (с което откроява модалната основа на въпроса за абдукцията). Този момент е по-пълно развит в една от статиите, представени за конкурса, „Абдукция vs. абдуктивна индукция: от демаркация към отношение“, публикувана в същата година като книгата. От друга страна, Мартина Минева конструира по друг начин, различен от теорията на Пърс, връзката между разграничените от нея недедуктивни извеждания: абдукция, абдуктивна индукция, индукция. В нейната теория абдукцията задава нов образец, а заедно с това и нова форма на следване на образца. Абдукцията е революционна, тя променя парадигмата, ако и Минева да говори понякога просто за „разширение на парадигмата“. С оглед на новооткритото при абдукцията качество Минева въвежда понятието абдуктивен квант, който разбира като качеството, което позволя-

ва неопределено следване на нов образец, като същевременно запазва логическата отвореност на постигнатия чрез абдукцията образец, но и вече чертае пътя към традиционализирането на образца при по-нататъшна научна работа. Абдуктивната индукция е стъпка тъкмо в тази посока, доколкото при нея изводът е разширяване вътре в новата парадигма. Изводите тук едновременно вървят към овсекидневяването на научното откритие и новата парадигма и все пак още науката не е нормализирана. Това предполага, че тези изводи са разколебани между абдуктивния и индуктивния аспект. Постепенно „абдуктивната индукция става все по-малко абдуктивна и все по-индуктивна, докато не се превърне в индукция, чрез която се решават главоблъсканици на „нормалната наука“.“ (с.87) Тъкмо в абдуктивната индукция ще се разгърне теоретичния замах на новатора, т.е. теоретичният замах е на първо място „откритост[та] към бъдещи абдуктивни индукции [...], в които чрез аналогизиране може да се следва новия образец“ (с. 91). Индукцията също е разширяващ извод, но при нея се остава в границите на нормализирана и традиционализирана парадигма, т.е. „забравени“ са аномалността и предпедикатните противоречия, довели по непредзададен начин до абдукцията.

В реконструкцията на Пърс, където Минева започва да изгражда собствената си теория, тя посочва и особената непоследователност у американския философ на разбирането му за аналогия, като зад тази непоследователност тя открива теоретичен проблем (с. 81), чието систематично разрешение сама ще предложи във втората част, където предлага разграничението на три типа аналогизиране, следвайки трите типа недедуктивно извеждане: при абдуктивното извеждане аналогизирането образецът идва от друга парадигма по непредзададен начин; при абдуктивно-индуктивното извеждане аналогизирането следва новия образец, синтезиран от абдукцията; при индуктивното извеждане се следва образец от вече наложила парадигма (с. 193-197).

След като критически разглежда различни коментатори и интерпретатори на Пърс, Минева завършва първата част на монографията с обсъждане на понятието за трансдукция на Владимир Библер. Кандидатката претълкува трансдукцията не като самостоятелна форма на извод, а като „характеристика на дадена революционна практика, отнасяща се до нейните логически измерения“ (с. 127), т.е. до недедуктивните изводи, водещи до появата на нова парадигма. Тъкмо трансдукцията ѝ позволява да държи сметка не само за отделните логически извеждания, а за цялостен контекст, при който, връхлетян от аномалии, ученият се изправя не пред отделен проблем, а пред един аномален свят (с. 132). Иначе казано, трансдукцията като революционна научна практика, позволява да се изследва работата с цял клъстър от аномалии.

Конкретен пример за анализ на трансдуктивна практика в научното откривателство, обединяваща трите вида недедуктивни извеждания, е даден в третата част на книгата, където е предложен внимателен и задълбочен анализ на откриването на елипсовидността на орбитата на Марс от страна на Кеплер и следствията от това откритие за промяната на астрономическата парадигма. Минева проследява четирите трансформации в мисленето на Кеплер, отбелязани от Койре, като анализира в какъв смисъл образуват клъстър. Ако се питаме как в действителност се оказва възможно преодоляването на предпедикатното противоречие, с което се сблъсква астрономът, така че да достигне до откриването на елиптичната орбита, както подчертава Минева, „отговорът се крие не само в изолираните занимания с орбитата на Марс, но и във взаимовръзката между тези четири трансформации в неговото мислене“ (с.234).

За да се разбере обаче впечатляващият ѝ анализ на случая Кеплер, трябва да се обърнем и към може би най-силната и рискована част от книгата, втората част, посветена на феноменологическата и трансценденталната проблематика, носена от въпроса за откривателските недедуктивни извеждания. Още в края на първата част, малко преди да премине към разглеждането на трансдукцията, Минева поставя въпроса с какво ангажират абдукцията и индукцията и отговаря: „като практикологически извод, особено в теоретичните практики на учените, тя [абдукцията] ангажира, както и индукцията, с практикологически усилия за осъ-

ществяването на успешно некласически мислено априорно синтезиране.“ (с. 109) Иначе казано, доколкото става дума за цялостна практика, а не за взет абстрактно логически извод, ключов става анализът на процеса, тъй като именно като процес се случва синтезирането. Откъдето и фокусът върху „практиките на извеждане като многомерни априорни синтезирания, а не [върху] продуктите от тези практики.“ (с. 110) Процесът преди продукта. Извеждането преди извода. По този начин вниманието се обръща към субекта на новаторство, новатора, при това не емпирично-биографически или психологически, тъй като това няма как да е пряко логически релевантно.

Така се въвежда една трансцендентална проблематика, която не е била никога тематизирана от Пърс, а най-често е пренебрегвана от цялата традиция на аналитичната философия, дори когато следите ѝ са забележими.

По-конкретно, преходът към трансценденталната проблематика е наченат още в първата част, през подемането на понятието за игра на Пърс, което отвежда назад към Фр. Шилер, а според цитирания в книгата Джон Кааг отвъд Шилер води към Кант и третата критика. Въз основа на тази връзка Минева асоциира понятието за размишление на Пърс с понятието за въображение на Кант, което на свой ред ѝ позволява да се обърне към Давоския дебат между М. Хайдегер и Е. Касирер, засягащ тъкмо въображението. Този дебат е разгледан в началото на втората част на монографията, за да се изясни въпросът за ролята на въображението и волята при априорните синтезирания в случаите на недедуктивно извеждане. Проблемът идва от това, че ако се остане с Кантовата рамка, схематизмът, въображението и волята ще работят по предзададен начин, диктуван от трансценденталното единство на аперцепцията. Ако обаче абдуктивните и абдуктивно-индуктивните извеждания позволяват достигане на истински нова изоморфия между разсъдък и сетивност, това изисква некласическо разбиране за трансценденталния схематизъм. Минева пише: „Това стана възможно чрез преосмисляне на проблема като некантов, некасиреров и нехайдегеров – като свързан с воля за формиране, а с това самото и за постигане на изоморфия между формите на сетивност и разсъдък като непредопределен наследник на Кантовата продуктивна способност за въображение.“ (с. 241) Давоският дебат прави възможно да се мислят некласически ходове за излизане от предпоставената предзададеност, дори когато това изисква да се мине както отвъд Хайдегер, така и отвъд Касирер. Минева заема от Касирер идеята за воля за формиране и свързаното с нея разграничение между оформяща и оформена форма, но ги предефинира в некантов и некасиреров смисъл. Волята за формиране за нея е „воля, която е непредзададена и при която самото постигане на изоморфия между форми на разсъдък и сетивност чрез нея [...] е също е непредзададено.“ (с. 149-150) Това позволява както априорното синтезиране, така и свързания с него трансцендентален схематизъм да се мислят като непредзададени и случващи се в самите практики на извеждане.

Волята за формиране обаче означава, че наред с априорното синтезиране на недедуктивното извеждане, се синтезира по нов начин и самият аз на учения, при това така, че едновременно този синтез го променя (създава нова азова идентичност) и заедно с това се синтезира и възможността за интересубективност, гарантираща изоморфността между ego и alter ego на които и да е двама или повече учени. (с. 159) Заедно с Деянов и следвайки Кольо Колев, Минева използва понятието за трансцендентален трети, за да обозначи „третият“, който прави възможно и насочва интересубективната връзка между ego и alter ego, но акцентира върху ролята на трансценденталния трети при недедуктивните извеждания. За разплитане на трудностите с новото синтезиране на аз-а в откритието и с интересубективността при научните революции Минева се обръща към феноменологията и интенционалния анализ, за да проследи как се минава от интра-субективността на ендогенната логика на откритието към интер-субективността на екзогенната му логика, която позволява неговото споделяне. Нейния анализ на интенционалните траектории на новаторските практики, което трябва да допълни откъм азовия полюс анализите на синтезиране на абдуктивния квант, показват, че има преход, който води от появата на аномалията, която връхлита учения, към априорния синтез

като снемане на предпредикатното противоречие, каквото, според нея, е аномалията за учения.

Едва след като е изградила тази многомерна философска теория на логиката на откритието, монографията стига до анализа на случая Кеплер. Така освен вече посочената трансдуктивна практика на астронома, включваща клъстър от трансформации, синтезиране на абкутивен квант и разширяването през абдуктивно-индуктивни и индуктивни извеждания, Минева следи и интенционалната траектория на учения, за да покаже как усилията на волята за формиране водят от една страна до възстановяване на изоморфията между сетивност и разсъдък, връщайки изгубеното единство на трансценденталната аперцепция, а от друга, синтезират трансцендентален трети (в случая, *homo astronomicus*), който гарантира претенцията за общовалидност и обещава преминаване от интра-субективността на учения към интерсубективността на една бъдеща научна общност.

Както става ясно дори от тази бърза реконструкция, книгата на Мартина Минева е не само сериозна, консистентна и последователна в разгръщането си, а и впечатляваща със – ако употребя едно от нейните понятия – замахом си. Това е книга преначертаваща границите на заниманията с логика.

В последната част от краткото си становище, ще изложа някои бележки, свързани с аспекти, които, надявам се, могат да се окажат плодотворни за бъдещата работа на кандидатката.

В монографията има интерпретации и употреби на мислители, които биха могли да събудят известно учудване. Това несъмнено се дължи, от една страна, на общата рамка, в която са разглеждани, рамката на една неklasическа теория на практическата логика на новаторството, при това от гледна точка на ендогенната и екзогенната практическа логика на диалектическото чрез методите на неklasическата трансцендентална логика; а, от друга, на посоченото още в началото като стратегия мислене на един мислител срещу друг (с.28). Затова и проблемите, които откривам в това отношение, не ме занимават особено. Ще посоча само няколко неща. Изглежда, че в изследването понятието за форма на Касирер е сведено до логическа форма (виж напр. с. 146), но това изисква допълнителни уговорки. Преходът от Пърс през Кант към Давоския дебат също ми се струва проблематичен. На първо място, Шилер, на практика, не е обсъден, а неговото разбиране за игра, развито в писмата за естетическото възпитание на човека, макар и вдъхновено от Кьонигсбергския философ, съвсем не е това на Кант. Основанието за прехода от Пърс към Кант минава през тълкуване на Кааг, който обаче препраща към Третата критика, където не става въпрос за трансценденталния схематизъм, за аперцепцията и т.н. В монографията се допуска изглежда, че има пълна приемственост между *Критика на чистия разум* и *Критика на способността за съждение*, но това съвсем не е очевидно; нередко коментаторите (В. Менингхаус, К.-О. Апел, Ж.-Ф. Лиотар, Ж. Дерида и др.) са склонни по-скоро да виждат разрыв и нещо същностно различно в Третата критика и опита ѝ да прокара мост между другите две. Дали творческото въображение от Третата критика, например, е равно на продуктивното трансцендентално въображение от първата, или в операцията му има нещо принципно различно (срв. КСС, с. 206 и следв.)? Защо също, когато в *Новаторства* се разглежда аналогията между недедуктивните изводи в теоретичните новаторски практики и свободната игра на познавателните способности при съжденията на вкуса (*Новаторства*, с. 152-154), разликата е обоснована с примери от областта на изкуството, когато за Кант съжденията на вкуса за красивото и възвишеното визират на първо място природата (природно красивото и природно възвишеното, срв. примерите с цветя, океани и т.н.), където не може да става дума за това функцията на изображението да е само „да овъзможностява, а не да прави действителни непредзададени възможности“ (*Новаторства*, с. 153). Понятието за свободна игра е въведено във втория момент от съждението на вкуса (той гласи, че красиво е това, което се харесва всеобщо без понятие), където централният пример преди параграфа за свободната игра е с „розата, която гледам“ (КСС, с. 91), т.е. една действителна роза. Но преди всичко, читателят се пита защо работа върху абдукцията изобщо не е

тематизирала рефлектиращата способност за съждение, ключова за цялата Трета критика, при която тъкмо общото не е дадено и съждението трябва само да даде, да си изобрети закона, който не може да вземе от другаде?

По сходен начин, може да се постави въпросът за уместността на употребата на „аналогизиращо аперцепиране“, когато тя се пренася от отношенията между ego и alter ego към отношението между ego и cogitatum (*Новаторства*, с. 90-91). Аналогизиращата аперцепция, или апresentationта, предполага да мисля другия като мен; дори при обратно-аналогизиращото аперцепиране, за което говори Деян Деянов, има нужда от съзнание. В какъв смисъл при работа с „ножица, махало, планета“ (с. 91) може да става дума за аналогизираща аперцепция, ако думата „аперцепция“ запази основния си смисъл на „съзнание за самия себе си“, който има след Кант? Използването на Хусерловото понятие за интенционален анализ изглежда също затруднено: на първо място от това, че интенционалните анализи в книгата не се правят от първо лице, те са реконструкции (това затруднение може частично да се преодолее чрез тематизация на трансценденталната история на смисъла, която минава през учредявания и преучредявания); на второ място от това, че докато класическото допускане на Хусерл за универсалност на трансценденталните структури разрешава генерализиране на резултатите от интенционален анализ, то при некласическата ситуация на сингуларни събития на откривателство има неповторимост, непозволяваща генерализация.

Подобни въпроси не са толкова важни с оглед на задачите и целите на книгата, но отделните аргументи в нея биха спечелили, ако те бъдат допълнително обсъдени.

Има обаче няколко пункта от разгръщането на вътрешната аргументация на *Новаторства*, които бих искал да посоча. Ще започна с обща формулировка на онова, което виждам като основен неадресиран проблем: изследването настоява през цялото време на непредзададеността на откритията и на механизма на новаторството, но заедно с това извежда общ механизъм, проследяваща конкретните стъпки (абдуктивно извеждане – абдуктивен квант – разширения през абдуктивно-индуктивни и индуктивни извеждания, от една страна; и аномалия – предпредикатно противоречие – снемане на противоречието чрез серия от утвърждавания, в които се синтезира нова аз-идентичност и трансцендентален трети, от друга). Ако всеки път се повтаря този механизъм, същите стъпки, същите процедури, тогава каква непредзададеност на формата има? Не се ли получава така една класическа логика на некласическото новаторство? Или става въпрос за различно ниво, нивото на особена мета-логика? Какво би било то?

Ще дам няколко конкретни примера за присъствието на този проблем. Когато говори за аномалия, Мартина Минева интерпретира аномалията като „предпредикатно противоречие“ и изглежда така сякаш предпредикатното противоречие има различни съдържания, но винаги една и съща форма. Защо е наречено „противоречие“? Не е ли това вече налагане на мяра, която може да е принципно чужда на случващото се при новаторството в науката? Защо „противоречие“, а не апория, трудност, разлика, парадокс, антиномия? Изглежда, че говоренето за противоречие идва от хегелианската диалектика, която макар и подета в некласически ключ, предполага всичко да се описва през противоречия и снемане (било то и с остатък).

Същото може да се види с понятието за воля за формиране. Има ли една форма волята за формиране? Ако отговорът е утвърдителен, бихме попаднали в класическата хипотеза. Ако не, не би трябвало да са изводими всички общи неща, казани за нея и за свързаните с нейните усилия недедуктивни извеждания. Волята за формиране често е споменавана в монографията в комбинация с усилие (усилие на волята, виж напр. с. 150, 164, 170, 175, 176, 181, 190, 193 и др). Чие е усилието, ако волята за формиране води до нова форма на субекта? Ако волята за формиране е *forma formans*, ако самата воля е форма (а една силна философска традиция от Шопенхауер през Ницше отхвърля това), но във формирането променя себе си, кое я прави разпознаваема като все същата воля за формиране във всеки един уникален случай на новаторство?

Логиката на недедуктивните извеждания е видяна като обща ендегенна логика на новаторството в науката, но сякаш взема предвид единствено случаи със самотен откривател – Питагор, Галилей, Кеплер, Едисън в заключението. Как би трябвало да се развие и допълни, или модифицира анализът, ако се вземат предвид открития, дължащи се на екипна работа? Какъв тип интенционален анализ предполагат? Как би се дефинирала волята за формиране в този случай, би ли имало обща воля за формиране и какво означава това? Как би работел абдуктивният квант? А ако процесите в екипната практика са различни, какво означава това за изводите на книгата относно недедуктивните извеждания в новаторските научни практики?

В *Новаторства*, чието подзаглавие говори за логиката на практиката изобщо, а не на научната практика, прекият обект на анализ са новаторствата в науката, но се предлага хипотезата, че сходни процеси (на абдуктивно извеждане, на усилия на волята за формиране, срв. с. 19, 129, 175, 248) могат да се наблюдават и в други практики. В науката новаторството обаче предполага не просто несъизмеримост на научните парадигми, а преодоляването (кое-то в монографията е видяно като стъпващо на снемане на предпредикатно противоречие) на по-ранната парадигма, тоест не се поставя въпросът за случаите, при които трябва да се запазят едновременно активни няколко парадигми, или няколко несъизмерими свята. Дали в този случай предпредикатните противоречия биха предполагали снемане? Дали волята за формиране би работела по същия начин, практически изтласквайки или колонизирайки единия свят?

Донякъде откривам част от поставените от мен въпроси имплицитно очертани в края на *Новаторства*, в главата за предизвикателствата пред бъдещи изследвания, и бих се радвал, ако Марина Минева ги намери като подтик за по-нататъшната си работа.

В края на становището си ще потвърдя, че документите и материалите, предоставени за конкурса, отговарят на всички изисквания на Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), на Правилника за прилагане на ЗРАСРБ и на съответния Правилник на ПУ „Паисий Хилендарски“. Преподавателската дейност и научните участия на кандидатката свидетелстват за отдаденост на академичния живот, каквато не виждам често. Но научните ѝ трудове свидетелстват за нещо много повече, свидетелстват за оригинално научно мислене и за създаване на нови пътища за развиване на философската и логическата мисъл.

Въз основа на всичко казано, мога убедено да заявя своята положителна оценка и категорично да препоръчам на Научното жури да изготви доклад за назначаване на Марина Стоилова Минева-Николова на длъжност „доцент“ в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“ по професионално направление 2.3. Философия (Формална и практическа логика).

28.02. 2026 г.

Изготвил становището: .....

(подпис)

Доц. д-р Дарин Тенев

(ак. дл., н. ст., име, фамилия)